

A ködök hídján várom,
utolsó áldása után várom
fehérben, kezét megfogom
kérés nélkül, válla oltárára hajtom
világi bajokkal küzdő fejem,
maga a ködnél is könnyebb már,
túlvilági szépségébe merülök még
utoljára, kezei mint vakító kápolna
falai felemelkednek a ködök fölé,
átöleli sápadt vékonyodó testem
s egyetlen csókjának végső nyughelyébe
költözöm félúton az ég és az ég között...